

Μια επίσκεψη στα Λαγκάδια Αρκαδίας

00:00- 1:29

Στις αρχές του 13^{ου} αιώνα, χτίστες από την Ήπειρο εγκαταστάθηκαν στην Αρκαδία και έφτιαξαν ένα χωριό από πέτρα. Τα Λαγκάδια είναι χτισμένα πάνω σε γκρεμό. Στα 1100 μέτρα υψόμετρο όλα τα μπαλκόνια έχουν την καλύτερη θέα κι από μακριά μοιάζουν όλα κρεμασμένα από το βουνό, μέσα στο πράσινο. Μόλις 66 χιλιόμετρα από την Τρίπολη και 78 από τον Πύργο, τα Λαγκάδια αποτελούν πλέον προορισμό για αυτούς που θέλουν να περάσουν σαββατοκύριακο ξένοιαστο και γεμάτο οξυγόνο. Μπαίνοντας στο χωριό αντικρύζεις το περίφημο πέτρινο ρολόι αλλά και σπίτια με ιστορία αιώνων. Πολλά από αυτά είναι χτισμένα και διατηρημένα από το 16^ο ακόμα και από το 13^ο αιώνα. Μάλιστα από το 1987 το χωριό έχει χαρακτηριστεί παραδοσιακός οικισμός που σημαίνει ότι όλοι πρέπει να τον διατηρούν όπως ακριβώς ήταν και παλιά. Αυτό το χωριό όμως είχε δυναμικό ρόλο και στην Επανάσταση του 1921.

1:55

- Πόσων χρονών είστε;
- Ε... μικρός είμαι, 35, 36.
- Α, εντάξει, μια χαρά.

Όταν περνάς από το χωριό δε γίνεται να μη σταθείς να πεις έναν καφέ. Στην κεντρική πλατεία τα μαγαζιά με τα παραδοσιακά προϊόντα κυριολεκτικά σε καλούν να δοκιμάσεις τις γεύσεις αυτού του τόπου. Γλυκά του κουταλιού, ξηροί καρποί με μέλι, λίγο το καθαρό οξυγόνο, λίγο και το κρύο, σου ανοίγουν την όρεξη. Αυτά όμως μπορείς να τα βρεις παντού. Τέτοια υφαντά όμως όχι. Η Μαρία και η Γεωργία είναι μαθήτριες στο Λύκειο των Λαγκαδίων. Το χωριό τους προσφέρει σχεδόν τα πάντα. Αναγκάζονται όμως να πηγαινοέρχονται κάθε μέρα στην Τρίπολη προκειμένου να παρακολουθούν μαθήματα σε φροντιστήριο. Τα κορίτσια, μας ξενάγησαν στο χωριό και μας μίλησαν για τη ζωή τους όπως είναι τώρα αλλά όπως την ονειρεύονται και μετά από χρόνια. «Πήγαινα φροντιστήριο στην Τρίπολη γιατί εδώ δεν υπάρχουν, βασικά, είναι λίγο δύσκολα βέβαια γιατί η μετακίνηση είναι... λόγω του καιρού...που... οι συνθήκες δε μας επιτρέπουν κάποιες φορές να.... μετακινηθούμε.» «Και οι δύο μου είπατε ότι θέλετε να έρθετε Αθήνα, λογικά, έτσι;»

«Ή Αθήνα.»

«Όχι Αθήνα, συγκεκριμένα...»

«Γιατί, δε θα σας άρεσε να επιστρέψετε εδώ στον τόπο σας;»

«Ε... να επιστρέψουμε... ίσως, αν μας το... αν πάρουμε, ξέρω 'γω, κάποια μετάθεση αν εκεί που θα...»

«Τώρα δεν υπάρχουνε δουλειές εδώ πέρα, είναι δύσκολο.»

Κάθε σπίτι εδώ έχει τη δική του ιστορία. Κάθε γωνιά κρύβει αναμνήσεις ετών.

Εδώ η κάθε οικογένεια έχει πραγματικά το δικό της σπίτι.

Μέχρι πριν κάποια χρόνια στην Ελλάδα σε κάθε χωριό, όταν γεννιόταν ένα αγόρι, η χαρά ήταν μεγάλη. Εδώ, στα Λαγκάδια, η χαρά ήταν διπλή γιατί ήξεραν από πριν ότι θα γίνει χτίστης.

Ο κύριος Παναγιώτης είναι χτίστης, ή καλύτερα, πετράς. Οι συγχωριανοί του μάλιστα τον αποκαλούν «Καλατράβα». Τον πετύχαμε εν ώρα δουλειάς.

«Εδώ όλοι πετράδες είμαστε.»

«Όλοι;»

«Δεν υπάρχει...»

«Ποια γενιά χτιστάδων είστε εσείς;»

«Είμαστε από παππούλη προς πάππου και πατέρα και γιο. Και συνεχίζει ακόμα.»

Λένε ότι όσοι ζουν σε ορεινούς και άγονους τόπους είναι άνθρωποι που χρησιμοποιούν το μυαλό τους πιο πολύ ψάχνοντας να βρουν τρόπους για να ζήσουν. Είναι και πιο χαμογελαστοί γιατί όταν μάθεις τις δυσκολίες αισθάνεσαι καλύτερα τη χαρά. Τέτοιους ανθρώπους γνωρίσαμε στα Λαγκάδια.